

Blade, der endogsaa staa det ærede Medlem nær, der have givet Skatten Navnet af Kulturskat. Jeg har altid troet, at det ærede Medlem fra Fredensborg stod der, hvor man forsvarede Kulturen, hvor man forsvarede Aandsfriheden, hvor man forsvarede Befolkningens Ret til Adspredelser. Men jeg maa ærlig sige, at Politikken har taget Vejret fra det ærede Medlem fra Fredensborg. Han bliver ikke Kulturens og Aandsfrihedens Forkæmper, men han bliver Sammenrottelsespolitikken Forkæmper. Han gik med Regeringen for at gennemføre et Skattelovforslag....

Formanden: Det ærede Medlem bruger Udtryk, som ikke kunne passere.

A. C. Meyer: Ja, det kan jo være, at Udtrykket ikke er saa kønt, som det kunde være. Men ærede Medlemmer forstaa jo nok, at jeg derved sigter til den Forbindelse, der i lang Tid har været mellem Højre og Venstre, og som i saa stærk Grad er præget af de Frikonservative. For denne Forbindelse er det ærede Medlem i denne Sag en fuldtro Repræsentant. Det er jo en given Sag, at man ikke her i Tinget vil kunne finde en fornøden Modstand mod de Tanker, der ere nedlagte specielt i dette Skattelovforslag. Jeg har ved andre Lejligheder, hvor man har talt om Bondekulturen, udtalt min store Sympati for Bondebevægelsen her i Landet, og jeg har aldrig været bange for at takke Bondestanden for, hvad den har været for hele vort Lands Udvikling, og ganske særlig maaske ogsaa kulturelt. Men som Politikken har taget andre Former, har ogsaa de Herrers Opfattelse af, hvad Kultur er, synes det mig, taget en anden Form. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor danske Bønder egentlig skulde finde sig foranledigede til at stemme for et Forslag, der skader paa saa mange Omraader, som dette faktisk gør. Den ærede Ordfører har ikke Ret, naar han kalder dette en Forbrugsskat. Men selv om saa var, af hvilken Grund skulde Folk saa betale de faa Glæder, som de have i Byerne, og som specielt de forhadte Københavnerne have? En Bonde, han være sig større eller mindre, kan dog lukke sin Dør op til den frie Natur, medens vi andre i de allerfleste Tilfælde ikke en Gang have en Stump Have. De allerfleste af os have ingen Adgang til den frie Natur, vi maa foretage i alt Fald et lille Stykke Rejse, hvis vi ønske at se Naturen lige saavel som de Herrer. Vi maa derfor ofte søge

os Adspredelse, der ligger udenfor vor Dør, fordi Tiden og Forholdene, som de nu en Gang ere i Byerne, kræve det. Men hvis vi vilde beskatte, om det var muligt, den Glæde, de Herrer nyde i den fri Natur, vilde de med Rette protestere mod os. Man kan jo nok sige, at denne Skat rammer ogsaa udenfor København, det er sandt, men den rammer fortrinsvis Byerne, og specielt rammer den denne By. Den højtærede Minister har sagt, at man godt kunde kalde dette Forslag for en Skat paa Luksus. Jeg vil bede den højtærede Minister være sig for Konsekvenserne. Thi Konsekvensen heraf er ganske sikkert, at man saa havner i en Puritanisme, hvor man overhovedet betragter alt udenfor det at gaa i Kirke som værende af det onde. Jeg tror dog, at vi, der i nogen Grad ville være Repræsentanter for en vis Livsglæde, og som ikke ville anerkende, at Jorden er en Jammersdal, medmindre vi have Lov til at forbedre den, bør være varsomme med at sige, at det, at en Befolkning morer sig, er Luksus. Jeg har tidligere ved Behandlingen af denne Sag hævdet, at Livsglæde er lige saa nødvendig for Menneskene som Brødet, og jeg gentager det her. Men det synes ikke, som om den højtærede Minister har villet erkende det, naar han kalder dette for en Skat paa Luksus.

Der har i denne Sag været ringe Indignation. Maaske ligger det noget i Københavnernes Godmodighed. Men som Tiden gik, svandt Sorgløsheden dog. Nu ere adskillige af dem, som Loven rammer, forbitrede. Nu komme Musikerne med Andragende. Men der er ikke Tid nok levnet til at protestere. Jeg er alligevel overbevist om, at i det Øjeblik, det var muligt at kunne protestere mod den Lov ved et stort Folkemøde, vilde der have været mindst lige saa megen Anledning dertil, som der har været i saa mange andre Tilfælde, hvor man har protesteret. Der er saa meget mere Grund dertil, som man ikke blot skader dem, som man paa lægger denne Byrde, denne Næringsskat, men i det hele taget den Befolkning, der søger paa disse Steder. Man vil endvidere skade hele denne By, der lever af det store Besøg. Det bliver baade de billigere Forlystelser, der skades, og de bedre. Men det rammer haardest dem, der maa gaa paa de billige Steder. Beskæftiger man sig med Spørgsmaalet om de smaa Beværtninger og Musikken der, er der maaske visse Mennesker, der holde strengt paa Afholdsprincippet og ikke ville sætte deres